

Publicerad 2016-09-09 19:53 av theperna

Breven antar en abstraktare form

Vita brev #36 (Jag kommer att störa dig tills jag dör)

Slutet av augusti - början av september 2016, Králický Snežník, tjeckiska Sudetbergen

Bianca

Jag kallar dig inte längre vid namn.

Du är bara du eller hon.

Var det vårt?

Hur kan du veta?

Kan det inte varit Björns?

Jag kommer kanske genera dig, få dig att rodna. Men jag kan inte hjälpa det, jag skriver det första jag tänker utan filter, det måste få komma ut så, jag vet inget annat sätt än att skriva den impulsen.

Vi var ju noggranna, försiktiga.

Jag kan inte minnas att jag nånsin sprutade i dig. Förstås för barnbiten, vi ville ju inte bli med barn, vi var ju rädda för det, av alla anledningar i världen. Men jag vet också att du älskar ju att få det över dig, över bröstet, halsen och kinderna. Den syndiga vyn; se mig explicit när jag kommer. Min blick; du brukar återkomma till den, du har beskrivit den och hur min andning skälver dig. Sen hur du smekte det varma kladdiga över din hud. Du ville ha det så, jag ville ha dig så. Du är så nöjd då, så ofantligt jävla vacker.

Fan... Förlåt, men det här brevet va tvunget att börja just där. Du förstår nog.

Och jag väljer att börja om det här brevet någon annanstans istället, men hur? Jag vet inte om det här ens är ett svar till dig eller bara en monolog

Så var börjar man? Här?

Var bor du?

Vad gör du?

Vem ligger du med?

...allt det där

Nä, kanske inte eller alldeles säkert...

Bergen...

Det ligger ett landskap därute, en text färdig att läsas för en blick genom ett kupéfönster. Men allt mina ögon förmår är att stirra på raderna i ditt brev. Är det en tråd att ta upp, ska jag följa den och fylla det tomrum som passerat med det vi har missat av varann? Jag vet inte... Vi har ord, det är allt, men kanske är det inte möjligt att ta oss någonstans med dem denna gång. Kanske behöver vi det där krogbordet, ögonen och händerna för att göra oss förstådda.

Så du har skrivit brev som jag inte har läst också? Hur skulle jag kunnat veta? Var dom är eller tagit vägen förblir en gåta, kanske dyker dom upp. Jag vet bara att tiden rann. Jag vet bara vad jag trodde. Jag trodde du klippt av, att du inte klarade av att skriva mer, att det kunde finnas fler än en anledning till det. Men mina spekulationer och hjärnspöken har inte en plats här. Och jag vet också att jag aldrig gav upp, någon slags enträget hopp. Jag klipper aldrig av, min röst tystnar aldrig helt i dig, till dig. Min frekvens kommer alltid gå in i din, den kommer att brusa förbi i flimmer tills den dag den tystnar för gott. Jag kommer störa dig tills jag dör

Allt det jag inte kan känna

Jag längtar efter dig

Det brinner svart

Fukt i badrum och kött

Det finns andra namn

Står i köket stum

Det händer nu

Kommer det någonsin att hända

Jag skar mig just i fingret

Fortfarande stum

Men diskbänken färgas röd

Vem är det du förnekar

En ny sorts isolering

En uråldrig intimitet

Är det bara i mönstren det sitter

Bröstkorgen förblir utlånad

Men jag är skyldig dig tjugotalet öl

Så dö inte nu

Dö en annan gång sen

Ett rus kvar att utkräva

Smek vårtorna styva igen

Allt som händer på nätterna

Änglar som drömmar på torgen

Jag glömmer så lätt

Här i mörkret

Ge mig vad som helst

I sömnen finns förvirringen

Du kör alltid för fort

Jag klipper inte av

Jag saktar in och stannar

En tanke kan aldrig ta för mycket plats

Ärligheten har den slutat betyda,

...eller är det bara ge upp någon gång?

...och där någonstans stannar hazardspelet, i sin linda, i sin ständiga förlust.

Det drog fram spöken på bangårdar, halvgestalter som åkte första klass för första gången. Jag såg på och halvrokte en cigg till. Det var skog sen, snårig, där bortom krönet, ett enda stort svart. Ogenomträngligt för öga och sång. Det börjar så, sagan skrönan sången eller den relativa verkligheten. Skuggmän, halvgestalter, konturer mot dunklet, aldrig att dom når fram till vårt medvetande.

Grusvägen vi vandrade som små, jag minns den inte rent bildligt men i själen. Ledde den någon annanstans än hit, kunde stegen nått andra punkter andra val? Vi var Gud över dagens kvitton på rätt och fel. Vi var Gud över allt utan innebörd. Nu i en gränstrakt befolkad av bergens ödslighet mer än något annat sitter jag och knaprar piller mot värken, dricker bourbon för att kunna arbeta och har fått turistguidens flickvän att vara otrogen. Om det här är botten så drar jag mitt strå till stacken för att gräva den ännu lite djupare. Har världen blivit blind för mig eller tittar jag bara inte längre åt dess håll. Jag är en depraverad ganska vidrig man, om du så vill; din idiot. Så jag kan förstå att jag försöker skona världen ifrån mig. Ett timglas som tickar, en sol som bara går ner. Jag skriver en bok, den börjar i din pappas bibliotek och slutar i ett chatrum på Darknet.

Var hade du varit, vart var du på väg? Vårt hastiga möte på Hamburg central. Du sprang, jag fångade dig, vi kramades i en evighet eller var det i en flyktig hast. Du sprang igen. Jag hann inte fråga dig, än mindre få något svar. Jag glömde att ens tilltala dig. Inte ett ord. Sen var du plötsligt upplöst i vimlet. Hände det där ens, ibland undrar jag? Men min skjorta var nedsölad av din rinnande mascara, som ett bevis. Jag har inte tvättat den än för jag behöver bli påmind.

...lämnar rum, som bergens dofter i sommarhettan, med kvälldaggen återvänder jag. Bokblad eller sandpapper jag känner inte längre skillnaden, de skaver på insidan huden hursom. Jag springer men jag kommer inte undan bergen. Ingen vill någonstans, men här stannar ingen. Spegelbilden är allt som dröjer kvar. Jag ställer frågor i den, naivt nyfikna som Snövits drottning men får aldrig svar. Narcissus tycker jag slösar dess tid. Mekaniska ljud, klanger som bara stål mot stål kan framkalla eller steg som hörs genom golv nedåt, jag önskar det störde min sömn. Att liv fyllde dunkel. Den svävar över taken; tystnaden. Påtagligt förstärkt av obefintliga toner. Ibland är det lättare att vara döv än att uthärda tystnaden i gråskala. Där varje brus blir din vän och jag vill bli väckt av bombplan och någons tandagnissel. Alla de betygsatta egenskaperna verkar devalveras till ren instinkt i det här tillståndet. Det är väldigt lite i en människa som faktiskt existerar.

En natt som den här, inget stör alls, inte ens du. I tomrum uppstår tvivel, fråga vilken religiöst övertygad som helst. Då är det lätt att lova. Men jag lovar aldrig, i bästa fall omintetgör jag tvivlen. Du tecknar. Du fotar. Du håller tårarna tillbaka. Jag tänder lampor, skapar motljus, sillouetter, en kinesisk skuggteater, den ocensurerade vuxenföreställningen. Kan vi se varandra så, utan smink med rufsigt hår och inga trosor under klänningen? Jag vädrar och hoppas du viskar något när vinden ligger på från norr. Från himlen faller fåglarna och jag spanar efter Hermes den bevingade budbäraren. Kanske är jag bara alltför klarsynt. Var du någonsin lik någons fru, var det inte bara något du hoppades? Hade du någonsin på dig ringen när vi låg med varann? Önskade du någonsin att jag var han? Det enda sätt du kan bli bunden på är nog med rep i en sänggavel.

...det är regnet som tvingar mig, det faller, jag tar emot. Svetten rinner längs bergssidan, orden stinker intorkat i kvällen. Fönstren har smalnats betänkligt, det kan vara ett orostecken. Grå, grå så ändlöst grått, berg reser sig och blir högre för var gång jag ser ut genom fönstret. Och jag som har ögon känsliga för grönt. Dina gröna ögon. Det finns ingenting i det här som inte redan är känt. Hjärtan stannar i sömn i veckor, men sången fortgår för evigt. Den sången som du sjunger på, där alla orden blivit ändrade. Hör du musik nedför gatan, en motvals, en countryballad? Vi, dom motpoler som dras emot och aldrig stöter bort. Ord som alltid kommer ut fel, inga vapen mer. För i bergen blir varje viskning ett rop, varje radioskval en gospel. De där sekunderna då allt bara stannar och andas, en rymd som slingrar sig runt oss. Musiken höjs, du är med mig. Då tiger till och med himlen stilla, och regnet får falla utan mottagare.

Kan inte kasta iväg det. Bakom oss ligger åren jag känner en sådan respekt inför. Kan aldrig ångra att vi fann varann igen, hur du än försöker få mig till det. Kan heller inte ångra att vi inte fick något barn, det gör inte ont i mig på det viset. För man kan inte ångra någonting man inte visste om. Jag sörjer inte heller att jag inte kan göra barn mer, så det ska inte du heller göra. Vi kan sakna, längta och falla isär, men att ångra och kasta iväg är något annat. Är det rädd för att känna du är, när att känna egentligen är det fina.

Allt jag känner här är regnet som faller.

Ibland tolkar du mig så bokstavligt, jag vet inte hur jag ska förhålla mig till det.

Där är du. Här är jag. Vi blev kvar.

Kram /din idiot D.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren theperna med Poeter.se id #15213 innehar upphovsrätten